

Februar 2021

Seneste nyt

Preben Bang Henriksens Nyhedsbrev (92)

Sund fornuft på nordjysk

Afstemning

Der er ingen regler om, hvordan der skal stemmes i folketinget. Det afgør i princippet formanden, og er man uenig med ham/hende, kan man begære afstemning i folketingsalen om afstemningsmetoden.

Ifølge grundlovens § 50 kræves mindst 90 mandater (af de 179) i afstemningen for, at et forslag gyldigt kan vedtages. Normalt stemmer 97 personer. Partierne har nemlig aftalt, at der til hver afstemning er 82, der ikke stemmer. Disse benævnes som "clearede". Partierne har ligeledes aftalt, at der cleares lige mange mandater fra hver side (rød/blå), således at vælgernes magtbalance opretholdes.

Clearingssystemet betyder, at det er muligt at "få fri" til vigtige møder i ind- og udland, til konferencer, mærkedage, begravelser osv. At normalt kun 97 personer stemmer, er pt også fornuftigt af hensyn til coronaen, så vi kan holde bedre afstand til hinanden.

Som nævnt bestemmer formanden i første omgang afstemningsmåden. Oprindeligt rejste man sig op, men i 1993 blev der indført elektronisk afstemning fra pulsten, hvor der er mulighed for at trykke rød, grøn eller gul.

I forbindelse med afstemningen om rigsretssag mod Inger Støjberg foreslog Dansk Folkeparti navneopråb. Det afslog formanden, hvorefter formandens beslutning blev sat under afstemning og vedtaget. Alle kan da iøvrigt også via de to store tavler og på folketingets hjemmeside se, hvem der stemmer hvad.

Samme afstemningsmetode var i øvrigt i brug for første gang i min karriere, hvor partierne havde ophævet clearingsaftalen, med den virkning, at alle 179 skulle møde op og stemme. I praksis blev vi kaldt ind i Folketingssalen i tre hold, så smitterisikoen var mindst.

Rigsretssagen

Den 2. februar vedtog et stort flertal i folketinget at indlede en rigsretssag mod Inger Støjberg.

Jeg stemte imod denne beslutning. Det gjorde jeg, fordi jeg er af den opfattelse, at Inger Støjberg ikke vil blive dømt, og i så tilfælde skal anklagemyndigheden (her folketinget) ikke rejse en sag. Ud over, at dette princip er rodfæstet i Retsplejeloven, så ses det også derved, at anklagemyndigheden i Danmark vinder 90 % af alle straffesager. Man er altså – og skal være – meget sikker på domfældelse, før man rejser en sag.

Min tvivl om, hvorvidt Inger Støjberg vil blive dømt begrundes jeg bl.a. med, at der gælder helt andre regler under en rigsretssag (straffesag) end tilfældet er under en afhøring for en kommission, som herefter selv publicerer egen mening om sagen. Se en udførlig gennemgang heraf i [Nordjyske 15.1.21](#)

Flere har i efterfølgende kommentarer begrundet deres stemme FOR en rigsretssag med, at *“lov er lov og lov skal holdes”* og *“vi kan ikke holde hånden over en af vore egne”*. Herefter kan enhver via en hurtig (og falsk) modsætningslutning jo

klart indse, at vi, der stemte IMOD, er en flok småkorrupte folketingsmedlemmer, der er ligeglade med loven.

Årsagen til at jeg – og flere af mine gruppefæller – stemte imod en rigsretssag er, at vi ikke mener, at den vil føre til dom. Derfor skal sagen ikke køre.

Det princip fremgår øvrigt også af loven (Retsplejeloven).

Stram, strammere, strammest

Kriminelle udlændinge skal ud. Og de, der på trods af godt helbred ikke gider arbejde, skal ikke have offentlige ydelser overhovedet. Så enkelt kunne opfattelsen beskrives hos langt de fleste danskere – mig selv inklusiv.

Ser man imidlertid på den aktuelle politiske debat, synes et af hovedemnerne at være det generelle spørgsmål: hvem har den hårdeste udlændingepolitik/retorik? Er det nu Ellemann, Støjberg, Vermund eller Thulesen Dahl? Og måske er S ved at overhale indenom og blive endnu større strammere? Den, der har den hårdeste udlændingepolitik, har helt givet vundet.

Venstre har flyttet sig i blødere retning, siger nogen. I øvrigt det rene vrøvl. Men påstanden illustrerer ganske godt hvilken retning, der er den rigtige. Og retorikken findes i dag ikke kun på højrefløjen – den starter fra midten af SF via S og dækker efterhånden det meste af folketinget.

Det generer mig, at "vinderen" øjensynlig er den, der kan gøre livet mest ulideligt for alle udlændinge, herunder hårdtarbejdende og lovlydige. Kunne man ikke i stedet konkurrere på, hvem der kan gøre tilværelsen bedst for de udlændinge, der kommer her til landet, lever en kriminalitetsfri tilværelse med velopdragne børn og i øvrigt knokler med al det arbejde, som vi får sværere og sværere ved at finde danskere til.

Så i stedet for at finde på nye krav – eller lade indfødsretsspørgsmålet om årstallet for Olsen-bandens præmiere erstattes af spørgsmålet om Ove Sprogøes fødselsdag (foreløbig et tænkt eksempel) – så kunne man måske koncentrere sig om

at gøre livet lettere og bedre for de kriminalitetsfri udlændinge, der vil arbejde bl.a. i de jobs, som ingen danskere efterhånden gider.

Det skal nødvendigvis ske samtidig med, at vi får smidt de kriminelle udlændinge – herunder voldsmænd, bandemedlemmer og mafiafolk – ud så hurtigt som overhovedet muligt. Herudover skal ydelserne til de, der på trods af godt helbred ikke gider arbejde, naturligvis skal være 0.

Løkke-partiet?

Venstre sagde i august 2019 farvel til Lars Løkke Rasmussen som formand, efter at han valgte at trække sig på et af de efterhånden mange berømte “møder”, mødet i Brejning.

Efter en tid som menigt Venstre-medlem valgte Løkke for et par måneder siden at melde sig ud af Venstre for at blive løsgænger i folketinget. Det efterlod ikke særlig meget postyr. Dels havde vi nok på en eller anden måde vænnet os til tanken, dels har “begivenhederne” de seneste måneder været så omfattende for Venstre, at selv en tidligere statsministers udmeldelse ikke trak de helt store overskrifter.

På det seneste har man imidlertid kunne konstatere en noget øget politisk aktivitet fra løsgængerens side. Dels har han markeret sig i Folketingssalen med markante indlæg omkring rigsretssag og epedemi-lovgivning, dels har han etableret et omfattende netværk, og endelig har flere erhvervsleder kunne opleve at blive kontaktet mhp. sponsorbidrag i forbindelse med et eventuelt nyt parti.

Der er derfor efter min opfattelse ingen tvivl om, at vi til næste folketingsvalg vil se “liste L” på stemmesedlen.

Og der er næppe heller tvivl om, at det nye parti vil blive repræsenteret i folketinget. Som bekendt scorede Løkke (efter min opfattelse) egenhændigt ca. 10 mandater til Venstre ved sidste folketingsvalg, da han – iøvrigt stik imod, hvad han opfordrede os andre til intern – valgte at lancere ideen om et samarbejde hen over midten med socialdemokraterne.

Der er ingen tvivl om, at den ide tiltaler danskerne (hvem ser ikke gerne et samarbejde!), og at hans entre på stemmesedlen – fortidens synder glemt – kan derfor give visse udfordringer for det gamle parti.

Som om vi ikke har nok.

Slut med peberspray

Som nogen måske husker, vedtog den tidligere VLAK-regering at gøre erhvervelse af peberspray lovligt, så længe den herefter forblev i hjemmet.

Personligt har jeg altid betragtet en peberspray som en falsk tryghed, men jeg har ikke været blind for, at rigtig mange mennesker finder reel tryghed i at have en sådan inden for rækkevidde. Derfor stemte jeg i 2018 for legalisering af pebersprayén.

Regeringen og dens støttepartier har imidlertid nu gennemført en lovændring, så det – påny – er ulovligt at besidde en peberspray. Det synes jeg er synd overfor de mennesker, som finder tryghed heri, og nu påny vil drage til Tyskland og supplere grænsehandelen.

Er folketingsmedlemmer blevet talblinde?

Coronaen har rystet os – ingen tvivl om det. Og det har der været god grund til.

Men det er som om denne pandemi også har gjort os talblinde. Hjælpepakkerne på foreløbig et par hundrede milliarder er ufinansierede og selvom Danmark – takket bl.a. en fornuftig økonomisk politik fra flere Venstre-regeringer – i allerhøjeste grad er kreditværdig og kan låne til 0 %, så skal selv rentefrie lån dog tilbagebetales.

Statsministerens udtalelser om, at det er forældet borgerlig tankegang at bekymre sig om noget så latterligt som tilbagebetalingen, taler desværre for sig selv. Udtalelsen giver dog god baggrund for statsministerens efterfølgende ide om, at vi

alle sammen i fremtiden måske skal testes 2 gange om ugen. Pris ifg. (Sundhedsøkonomer): 100 mia. kr. – skriver 100.000.000.000 kr. – et svimlende beløb, svarende til hele det danske sundhedsbudget!

Det synes som om Christiansborg er blevet talblind.

Retsordfører

Som det måske erindres var jeg i 2015–19 Venstre ”retsordfører”. Efter valget i 2019 blev jeg formand for Folketingets retsudvalg.

Nu er Inger Støjberg som bekendt udtrådt af Venstre, og jeg er igen blevet udnævnt til retsordfører – dvs. den, der er overordnet ansvarlig for Venstres retspolitik og for behandlingen i folketingsalen.

Det betyder for mig lidt mere udadvendt arbejde, og det ser jeg frem til. Når hertil lægges 42 år som advokat, så har jeg da efterhånden også prøvet det hele i denne gebet.

3. Limfjordsforbindelse

Så fik vi opdateringen på VVM-undersøgelsen vedrørende den 3. Limfjordsforbindelse.

Det overordnede budskab fra nordjyderne er herefter ganske klart: lad os så komme i gang.

I mere end 50 år har det stået ganske klart, at der ville opstå behov for en ekstra forbindelse. Siden de første arealreservationer i 1993 er der gennemført 3 VVM-undersøgelser og nu allersenest en opdatering af undersøgelsen fra 2011.

Ingen kan længere være i tvivl om behovet for forbindelsen. Limfjordspassagen er den mest belastede strækning på E 45 med kilometerlange køer og desværre hyppige nedbrud.

Det er en helt utilfredsstillende situation for de 10 % af den danske befolkning, der er bosat nordenfjords. Ikke bare er der tale om irriterende spildtid for private og firmaer, men – og langt værre – virksomhederne begynder i højere og højere omfang at lade deres investeringsovervejelser lede frem til en placering syd for fjorden. Og så er der ikke langt til et nordjysk Lolland Falster, der desværre sækker længere og længere efter udviklingen i det øvrige Danmark.

Den 24.2 havde jeg lejlighed til endnu engang at konfrontere Trafikministeren med situationen omkring Limfjorden – mest af alt for at “holde gryden i kog”. Flere af mine specielt socialdemokratiske kollegaer har nemlig desværre fået kollektivt hukommelsessvigt sammenlignet med, hvor meget projektet fyldte hos dem under seneste valgkamp. Derfor var jeg glad for, at Transportministeren så positivt på fremdriften i projektet, der efter alt at dømme kommer i spil som en prioriteret investering i forårets – forhåbentlige – trafikaftale.

Der er ikke mange ord eller tal i den nu opdaterede VVM-redegørelse, der kan tale imod en igangsætning. Og strandtussen, den spidssnude frø og den lysbugede knortegås bør ikke kunne forsinke byggeriet. De har da også tidligere gjort deres indflydelse gældende i fuldstændig uproportional omfang.

Efter en politisk beslutning i Folketinget følger (ifølge Ministeren) 3-4 års planlægning og ekspropriationer (det bør kunne gøres hurtigere!) – og så 6 års byggetid.

Så snoren kan klippes senest i 2031. Men så skal vi altså også i gang nu.

De Radikale!

Som foran beskrevet var der ikke meget nyt i Vejdirektoratets opdaterede VVM-beskrivelse for den 3. Limfjordsforbindelse. Kommentarerne fra tilhængere og modstandere var egentlig også som forventet.

Og dog.

De radikale har fået en vikar ind på posten som transportordfører (Rasmus Helveg Petersen). Han benyttede straks lejligheden til at publicere, at de radikale nu ikke længere ønskede en vestforbindelse (som man har aftalt med et folketingsflertal), men derimod et ekstra østligt tunnelrør.

Og nu begynder det hele da også at give mening.

Det nye rør kommer nemlig til at ligge på eller klods op ad Aalborg Portland, samme Portland, som samme Helveg i 2012 (Nordjyske 17.1.2012) som energiordfører gav følgende skudsmål: *“Store industrivirksomheder som Aalborg Portland skal ikke forvente sig meget af energiaftalen. Det handler om fremtidens arbejdspladser, og det er ikke Aalborg Portland, der under nogen omstændigheder skal udfylde den rolle.”*

Portland beskæftiger i øvrigt over 700 medarbejdere i Danmark.

Man længes allerede efter rolige og velovervejede Marianne Jelved, der desværre stopper ved næste valg.

Med venlig hilsen

Preben Bang Henriksen